

DE RAAD VAN BEROEP VOOR DE DIRECTE BELASTINGEN I TE ROTTERDAM

Gezien het beroepschrift van de gezamenlijke erfgenamen van wijlen X te Z tegen de uitspraak van de inspecteur der belastingen te Y betreffende hun aanslag wegens verhoging van inkomstenbelasting en ondernemingsbelasting over de jaren 1941/3 resp. 1942/4;

Gezien het vertoogschrift van de inspecteur der belastingen;

Gehoord ter vergadering van 15 maart 1956 inspecteur alsmede mevrouw BX en F, accountant te W, namens appellanten;

Overwegende, dat appellanten 29 april 1953 zijn aangeslagen wegens verhoging van inkomsten- en ondernemingsbelasting over de jaren 1941/3 resp. 1942/4 tot een bedrag van f. 1.937,92;

Overwegende, dat appellanten tegen deze aanslag tijdig in beroep zijn gekomen;

Overwegende, dat de verhoging betreft de aan wijlen X opgelegde gecombineerde navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting over de jaren 1941, 1942 en 1943 en in de ondernemingsbelasting over de jaren 1942, 1943 en 1944;

Overwegende, dat over deze aanslag bij deze Raad een appelprocedure heeft gelopen, welke is geëindigd met de uitspraak van de Raad van 12 februari 1953, waarvan partijen niet in cassatie zijn gegaan, zodat deze aanslag op 29 april 1953 onherroepelijk vaststond;

Overwegende, dat de aanslag wegens verhoging berust op art. 91 I.B. 1914, maar de Raad van oordeel is, dat deze aanslag achterwege had dienen te blijven, omdat aannemelijk is, dat niet door opzet of grove onachtzaamheid van appellanten of hun gemachtigde het bedrag, dat volgens appellanten had moeten worden geheven, te laag is gesteld;

dat weliswaar de inspecteur heeft gesteld, dat wijlen X de juistheid van de aanslag heeft erkend en dat de gemachtigde van appellanten dit wist, maar dat dit feit door appellanten en de gemachtigde is betwist en door de inspecteur niet bewezen, terwijl bovendien niet alleen de belastingplichtige zelf, maar ook zijn erfgenamen altijd op de erkenning van de juistheid van een aanslag terug kunnen

komen, zolang deze niet onherroepelijk vaststaat en het enkele feit van dit terugkomen op de aanslag derhalve geen voldoende grond voor verhoging volgens art. 91 oplevert;

dat weliswaar de argumenten en de betoogtrant van de gemachtigde van appellanten in hoge mate verward en onoverzichtelijk zijn geweest, maar de Raad niet de indruk heeft gekregen, dat zulks aan opzet of schuld van appellanten of hun gemachtigde is te wijten, daar dezen waarschijnlijk niet in staat waren de zaak beter voor te dragen;

Overwegende, dat appellanten nog hebben doen betogen, dat in deze procedure opnieuw behandeld zou moeten worden de juistheid van de oorspronkelijke navorderingsaanslag waarop de verhoging betrekking heeft, maar deze stelling van appellanten moet worden verworpen, omdat de oorspronkelijke navorderingsaanslag onherroepelijk vaststaat en bovendien de verhogingsaanslag geen verband houdt met de hoogte van het inkomen resp. de bedrijfsopbrengst en het bedrijfskapitaal waarnaar de oorspronkelijke aanslag was berekend, maar uitsluitend met de wijze waarop de belastingplichtige zich tegen de oorspronkelijke aanslag heeft verweerd;

Rechtdoende in Naam der Koningin !

Vernietigt de aanslag. Bepaalt dat aan appellanten geen aanslag wegens verhoging zal worden opgelegd terzake van de aan wijlen X opgelegde gecombineerde navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting 1941/3 en de ondernemingsbelasting 1942/4.

Aldus gewezen op 15 maart 1956 door Mr. J. van Vollenhoven, voorzitter, Mr. Dr. G.L. van Oosten Slingeland en A. Hoek, leden, in tegenwoordigheid van Mr. H.J.F. Heyman, secretaris.

Heyman
Secretaris.

Van Vollenhoven
Voorzitter.

Aangeteekend verzonden aan
partijen den 23 APR. 1956

De Secretaris,